

Roboz Léna

Balkáni árnyak

Roboz Léna

Balkáni árnyak

ATHENAEUM

© Roboz Léna, 2016

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők

Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Nyáry Krisztián

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Felelős szerkesztő: Saródi Szilvia

Műszaki vezető: Multas Ágnes

Borító: Földi Andrea

Nyomdai előkészítés: DEvízió Bt.

ISBN 978-963-293-520-1

1.

Lány bajban

Szürke volt az ég, megállás nélkül esett a hó. Nem az a fajta, ami fehérre festi a tájat, hanem a latyakos, ami azonnal elolvad, mihelyst aszfaltot ér. Bentről, a meleg radiátor mellett gubbasztva is vigasztalan látványt nyújtott a város, nemhogy odakintről. Sára az íróasztalánál ült, igyekezett nem felnézni, amikor kollégái egymás után léptek be a szerkesztőségi szobába. Többségük halkán káromkodott, miközben lerázták magukról a havat és elkezdtek kikászálódni a nedves ruháikból.

Sára nem őket nézte, hanem a számítógépét. Kezében kávéspoharat szorongatott, a bögre alján régen kihűlt tejeskávé maradéka lötyögött. Már megint elmaradásban volt egy anyag leadásával, mint annyiszor az elmúlt évben. Talán ezért közölte vele a főnöke négy szemközt, a szokásos év végi értékelő elbeszélgetésen, hogy hiába a tehetsége és a jó tolla, a többszörösen hasznos nyelvtudásáról nem is beszélve, ha ebben az évben nem kapja össze magát és nem lesz képes ismét határidőre teljesíteni, akkor a lap kénytelen lesz megválni tőle. Sára nem nézett a szerkesztőjére, miközben az beszélt, hanem a kifakult padlószőnyeget bámulta: tudta, hogy a főnökének igaza van.

Amióta hazatért a Balkánról, néhány dolog megváltozott, és ő sokszor nem jelent meg, amikor kellett volna. Korábban nem fordult elő, hogy elmulasztana egy határidőt vagy ne vállaljon még egy hétvégi ügyeletet. Tavaly azonban ez megváltozott, hiszen mindent alárendelt annak, hogy Henrikkel találkozzon. Vagy hogyha a találkozás nem volt lehetséges, legalább virtuálisan vele legyen a hajnalig tartó telefonálásban. Sokszor reggel feküdt le, és egy-két óra alvás után, kialvatlanul rohant be a szerkesztőségbe. Elkésett sajtótájékoztatókról és interjúkról, és az anyagai minőségén is érződött, hogy máshol jár. Ezért kapta a fejmosást decemberben, ami után még a szokásos év végi kocsmázáshoz sem volt kedve a kollégáival. Tudta, hogy páran amúgy is furcsán tekintenek rá, és nem értik, mitől változott meg. Azelőtt is zárkózott volt, egy-két embert engedett csak közel magához, de az utóbbi időben őket is lerázta. A parti helyett hazament, hogy legalább egyszer az évben kialudja magát. Az ünnepeket Henrik a családjával töltötte, így az éjszakai beszélgetések két hétig elmaradtak. És mire újrakezdődtek, addigra Sára is rájött, hogy ez így nem mehet már sokáig tovább.

A felismerés óta eltelt pár hétben igyekezett jobban koncentrálni a munkájára, és a határidőket sem mulasztotta el. Vagy legalábbis nem olyan mértékben, mint az előző évben. Most éppen egy, a hétvégi lapszámba készülõ összeállításon dolgozott bent a szerkesztőségben, amelyhez az *Economist* kelet-európai

országok gazdaságpolitikájáról szóló címlapsztorija adta az ötletet. A külhoni anyag szellemes volt, kritikus és piszkálódó, Sára azonban nehéz helyzetben volt itthon: a hazai kutatóintézetek elemzői és kommentátorai már korántsem adtak szórakoztató válaszokat a kérdéseire.

– Te mit írsz? – állt meg az íróasztala mellett Péter, az online szerkesztőség vezetője. Nagydarab, macskós fiú volt, arcán többnapos borosta, szeme alatt karikák. Jellegtelen színű, kinyúlt pulóvert viselt – az ilyen darabokat csak „újságíró-pulóvernek” csúfolták szakmai körökben – és nikotinszagot árasztott magából. Akármilyen hideg is volt, ez nem tartotta vissza, hogy a szerkesztőségi nyitott ablakon kihajolva néhány percet lopva cigizzen. Péter egyike volt azon keveseknek, akiket Sára kedvelt, és ezért néha elment vele egy italra munka után. Péter nős volt, felesége otthon nevelte másfél éves kislányukat, miközben a fiú titkos szerelmi viszonyt folytatott gimnáziumi szerelmével, aki időközben ugyancsak férjhez ment. Így mindig volt miről beszélni, de Sára most már hetek óta nem tudta, hogyan áll éppen a szerelmi négyszög. És jelen pillanatban nem is akarta tudni.

– Cikket adok le a hétvégébe – válaszolta, fel sem nézve a számítógépéből.

– Kihűlt a kávéd, hozzak neked frisset? – próbálkozott tovább Péter barátságosan, fel sem véve az elutasítást. Sára ekkor felnézett.

– Köszí – mondta meglepődve. – Azt hiszem, az jó lenne.

Péter a belgrádi *B92* rádió reklámbögréjével a kezében – Sára kapta számtalan balkáni túraírnak egyikén a rádiót alapító, legendás Veran Matičtól – elcsattogott a konyhai kávéfőző irányába. Az íróasztalon megszólalt a telefon: Sára ránézett, és azonnal látta, hogy a főnöke hívja. Felvette.

– Picinyem, ide tudnál jönni egy percre? – mondta a jól ismert mély férfihang olyan hangsúllyal, ami egyértelművé tette, hogy a kérés valójában nem kérés, inkább utasítás.

– Jövök, főnök – felelte kicsit meglepetten Sára. Hosszú idő óta nem szólította picinyemnek, utoljára akkor, amikor még jól mentek a dolgok. Olyankor is csak ritkán, ha éppen jókedve volt.

– Itt a kávé – tette le a poharat Péter az asztalra.

– Attól tartok, ki fog húlni. Hívott a főnök. De azért nagyon köszönöm, kedves vagy – mosolygott rá Sára a fiúra, miközben elment mellette.

– Hú, remélem, semmi komoly – mondta Péter, és a lány után nézett, aki elindult a szerkesztőségi newsroomon át Varga irodája felé. Kedvelte Sárát, s azt is tudta, hogy bajban van, ugyanakkor neheztelt rá, amiért a lány nem osztotta meg vele a gondjait. Ő bezzeg már a szerkesztőség felével megtette ezt.

Sára belépett a főnöke üvegalackájába. Varga Zoltán testes férfi volt, rendszerint farmert hordott. Utálta az öltönyt, nem is állt jól neki. Most is farmert

viselt, és norvégmintás pulóvert, ami csak eggyel nézett ki jobban, mint Péteré – állapította meg magában Sára, ahogy végignézett rajta. Varga egy örök lázadó volt, ennek jeleként fekete, enyhén őszülő haját megnövesztette, rosszabb napokon úgy nézett ki, mint egy kiöregedett rocksztár. És a kinézete alapján a mai is egy rosszabb napja volt, bár amikor megszólalt, nem volt dühös. Éppen ellenkezőleg, Sára még valami huncut kis csillogást is felfedezni vélt a szemében.

– Na, picinyem, azért akartam veled beszélni, mert holnap el kellene menned egy sajtótájékoztatóra – kezdte mélyen zengő hangján Varga. – Majorosé lenne az ügy, de mint tudod, ő a héten síel. A Becker bejelenti, hogy a könyvvizsgáló nem fogadta el a tavalyi évi mérlegét, ami tekintettel a cég iparági és nemzetgazdasági súlyára, semmiképpen nem nevezhető szokványosnak. Bár nem valószínű, hogy sok minden elhangzik ott holnap, azt szeretném, ha te vennél részt ezen, hegyeznéd a füled, és kinyitnád a szemed. Bár ők azt mondják, formalitás az egész, a szimatom azt súgja, hogy itt valami búzlik. Különben mi a fenének tartanának sajtótájékoztatót az Intercontinentalban?

– A negyedéves eredmények publikálásakor össze szokták hívni az újságírókat a tőzsdei cégek – jegyezte meg Sára. – Bár az igaz, hogy inkább a székházban, nem egy Duna-parti luxusszállodában.

– Hát ez az. Ráadásul, ha nincsen elfogadott mérlegük, nincs okuk az öröme, még ha jók is a szá-

maik. Tessék, a meghívó – nyújtott át Varga egy papírlapot az íróasztal fölött. Sára közelebb lépett, és ahogy odahajolt, szőkésbarna haja a szemébe hullott.

– Ha Majoros visszajött, ő foglalkozik tovább az ügygel. De mivel addig van egy hét, holnap megbeszéljük, hogy mit kezdünk a hírrel és hogyan tállaljuk. Jó lenne, ha kiderítenél valamit – nézett rá jelentőségteljesen a férfi. – Itt a lehetőség – tette hozzá nyomatékosan. Sárát nem kellett emlékeztetni az év végi beszélgetésre.

– Rendben, főnök, igyekszem utánanézni, aminek tudok. Most fejezem be az *Economistos* összeállítást, amit a hétvégébe kért Nádasí. Ha azt leadtam, ráfordulok az ügyre – válaszolta, és már lépett is volna ki az ajtón, amikor a főnöke hangja még egy pillanatra megállította.

– Csak ügyesen, ahogy szoktad. Bízom benned – s már nyúlt is a mobiltelefonjáért, hogy felvegye. A hanghordozásából ítélve, ahogy beleszólt a kagylóba, egy hosszabb és kellemetlenebb beszélgetésnek nézett elébe. Valamelyik gazdasági vezető hívta, aki nem volt elégedett a hangnemmél, ahogy a lapban írtak róla. De Sára pont ezért szeretett Vargának dolgozni. Ezért akart öt évvel ezelőtt idejönni, amikor ott hagyta az amerikai egyetemet, és hazarohant, hogy segítsen az apjának a jelenlétével. Itt, ebben a szerkesztőségben nem kellett önelégült és hiú emberekről feltétlenül jól írni csak azért, mert a

befektetési alapjaik sikerrel kezeltek néhány millió dollárt. Ha bármelyik menedzser azt akarta, hogy Varga lapjában pozitív színben tűnjön fel, annak keményen kellett dolgoznia. És csak az eredmények számítottak, a porhintés és a körítés nem. Varga kéréseire kegyetlen volt, egyenes és a végtelenségig makacs: ha valamit a fejébe vett, azt onnan nem lehetett kivenni. Rendszerint végigcsinálta, amit elhatározott, ha törik, ha szakad. S a végén általában neki lett igazza. Sára ezért is imádta: egy kicsit az apjára emlékeztette, bár Varga vagy 15 évvel fiatalabb volt Tóth Andrásnál. Ő maga is úgy viszonyult Sárahoz, mint ha a nagyra nőtt kamasz lány lenne, akinek elkél a segítség. Pedig Sára már közel járt a 30-hoz, és úgy érezte, önmaga is elboldogul.

– Telefonod van. Idekapcsolt a központ – szólta oda Sárának Erika, Varga rendkívül csinos asszisztense abban a pillanatban, ahogy a lány rácsukta a főszerkesztőre az üvegkalicka ajtaját. Sára meglepetten nézett a harmincas éveinek közepén járó nőre. Erikának hosszú, éjfekete haja volt, amelyet rendszerint lófarokban fogott össze hátul, és bombázó alakja. Ha átment az irodán, mindenki őt bámulta: férfiak is, nők is. Ennek ellenére szerették, mert Erika kedves is volt, és odafigyelt az emberekre. Sárát kifejezetten kedvelte, és igyekezett minden kérését gyorsan teljesíteni. Így például mindig elintézte, hogy a hó végén kaphasson fizetési előleget, ha szüksége volt rá.

– Köszönöm, Erika – vette át Sára a kagylót. Amikor meghallotta az anyja hangját, elfelhősödött az arca.

– Anya, hadd hívjalak vissza este. Anyagot adok le.

– Délben? Úgy tudtam, hogy a napilapoknál késő délután van lapzárta – anyja hangja fátyolos volt a cigarettától és az előző esti gin-tonikoktól.

– A hétvégi mellékletbe megy a cikk, ott máskor van a leadás – mondta Sára, türelmetlenül szorongatva a kagylót. Bár Erika tapintatosan az előtte fekvő iratokba mélyedt, a lányt mégis idegesítette, hogy magyarázkodnia kell más füle hallatára. Amúgy sem szeretett az anyjával beszélni, és ha tehetne, mindig gyorsan rövidre zárta a beszélgetést. Most azonban erőt vett magán, és megkérdezte: – Valami baj van?

– Nem, csak akartam veled beszélni. Több mint egy hete nem hallottam felőled. Meg van itt egy ügy, amit a héten el kell intézennem a közjegyzőnél, de ha nem érsz rá most, akkor ezt megbeszélhetjük később is. Hívjál vissza, amikor lesz egy kis idő.

– Rendben, anya. Most megyek dolgozni. Vigyázz magadra, szia.

– Te is vigyázz magadra – az elköszönés beleveszett az éterbe, mert Sára letette a kagylót.

– Kösz, Erika – Sára nem nézett a titkárnőre, de így is észlelte, hogy az lopva rápillant, vajon minden rendben van-e.

Egyáltalán nem volt semmi sem rendben. S mire Sára visszaért az íróasztalához, a bögrében ott hagyott kávé is régen kihűlt. Sokáig bent maradt a

szerkesztőségben. Miután kora délután leadta a hétvégebe szánt összeállítást, jó pár órát kutakodott a Becker cég múltjában. Az archívumban elolvasta Majoros és a konkurencia korábbi cikkeit, az interneten megnézte a cég honlapját, majd a cégtárból kinyomtatta mindazt, amit elért, néhány korábbi éves beszámolót és közgyűlési jegyzőkönyvet, és átnyálazta ezeket, miközben további kávékat ivott. Igaz, délután már csak az illúzió kedvéért, koffeinmentes változatban. Amikor úgy érezte, hogy már nincs értelme tovább az irodában maradni, hazaindult.

Még a kulcsai után kutatott a táskája mélyén a bejárati ajtó előtt, amikor hallotta, hogy odabent csörög a telefon. Mire belépett a lakásba, a csöngés elhallgatott, és a konyha felől hallatszott valami pittyegés: az étkezőasztalon nyitva hagyott laptop jelezte, hogy Sárának üzenete érkezett. Neki azonban nem volt most kedve beszélni Henrikkel.

Mivel munka közben az evésről is elfelejtkezett, most egyből a konyhába ment, hogy gyorsan főzzön magának egy paradicsomos tésztát. A hűtőből sajtot és bort vett elő, és előhalászta a táskájából a mobilját, hogy a töltőre tegye. A készülék ugyanis órákkal korábban lemerült. Ahogy bekapcsolta, a telefon három üzenetet jelzett, mindegyik Henriktől jött. Sára kitorölte az SMS-eket, és leült enni, miközben az anyja járt az eszében. Tudta, hogy beszélnie kellene vele, de már késő volt. Nem mintha az anyja korán fekvő volna, de új életében, az új férjével, a gyönyör-

rű horvát szigeten mediterrán szokás szerint ilyenkor vacsoráznak, rendszerint nagyobb társaságban, és aztán hajnalig beszélgetnek, borozgatnak. A nő a gin-tonikot sem vetette meg, napközben is gyakran ivott első férje halála óta. Sára sok egyéb mellett ezért is kerülte az anyját.

Mikor befejezte az evést, pakolni kezdett, gondolatai a múltba kalandoztak. Apja foglalkozásának köszönhetően Indiában járt középiskolába, nemzetközi gimnáziumban érettségizett, így aztán angolul csaknem anyanyelvi szinten beszélt. Később az Egyesült Államokba ment tanulni, a Rutgersen hallgatott politikatudományt és közgazdaságtant. Amikor tanulmányait félbeszakítva hazarohant, és újságíróként kezdett dolgozni, a közgazdasági kifejezéseket magyarul kellett megtanulnia. Ez volt a dolog egyetlen vicces része. Minden más maga volt a komor és rideg valóság: Sára apja szívinfarktusban meghalt, miután megvádolták, hogy ő a felelős a zágrábi magyar nagykövetségi épület elkótyavetyéléiséért. Tény, hogy az adásvételi szerződést hivatalban lévő nagykövetségként Sára apjának kellett aláírnia, de arról nem ő tehetett, hogy a magyar kormány még azelőtt eladta a műemlék épületet egy Air Diamond nevű, Cipruson bejegyzett offshore cégnek, mielőtt meghírdették volna a pályázatot. A cég mögött egy kétes hírű, a háború idején fegyvercsempészetből meggazdagodott, horvát milliárdos állt, aki 2 millió dolláros vételár előleget is ígért, ám a pénz a magyar állam-

kincstár számlájára sohasem folyt be. Sára apját gyanúsították a pénz lenyúlásával, hiába bizonygatta az ügyészségen, hogy semmit nem tud a pénz holletéről, az eladás furcsa körülményeire pedig egy, a rendszerváltás előtt keletkezett szerződés a magyarázat, amelynek egyik pontja úgy szólt, hogy a magyar állam a horvátok beleegyezése nélkül senkinek nem adhatja el az épületet, és a horvát partner utasította a magyarokat ennek a tranzakciónak a megkötésére. Azonban minden hiábavalónak bizonyult.

Egy évig tartott körülötte a hercehurca, pontosabban ő addig bírta, hogy karrierje végén meghurcolták. Nem volt még hatvanéves, amikor egyik hajnalban holtan találták az íróasztalára borulva. Sára soha nem bírt megszabadulni a gondolattól, hogy az apja „rásegített” az infarktusra, miután pár nappal a temetés után egy üres örmény konyakosüveget talált a dolgozószobában elrejtve. Bár a boncolás nem talált semmit, ami kizárhatta volna a természetes halálókot, a lány mégis úgy érezte, hogy az apja ezzel a sikeres pszeudo öngyilkossági kísérlettel menekült el a további megszégyenülés elől.

Sára anyja a temetés után pár nappal elutazott arra a csodálatos adriai szigetre, ahol a botrány kikapattanása előtt még az apjával nézegettek eladásra szánt apartmanokat. Több hét múlva került elő napbarnítottan és feldobódva, hogy bejelentse: a gyászév letelte után férjhez megy. Sára sokkot kapott a hírrre. De csak később akarta ténylegesen a kapcsola-

tot megszakítani az anyjával. Akkor, amikor arra is fény derült, hogy a leendő férj, egy jachtkikötőt üzemeltető vállalkozó már régóta a szeretője. Zágrábban ismerkedtek meg egy követségi fogadáson. Majd titokban évekig találkoztak különböző helyszíneken, még Sára szüleinek budapesti lakásában is.

Sárát ez undorította az egészben a legjobban. A házasságkötés óta eltelt négy évben egyetlenegy-szer sem hívta fel az anyját magától, és tudta, hogy a ma este sem lesz kivétel, hiába ígerte meg neki, hogy visszahívja.

A telefon hangja riasztotta fel a töprengésből. Eltolta maga elől az üres tányért, és egy pillanatig habozott, bár tudta, hogy Henrik keresi. Sóhajtott, és megadóan felvette a kagylót. Essünk túl rajta – gondolta.

– Hová tűntél, édes? – búgta egy férfihang a vonal másik végén, köszönés helyett.

– Dolgoztam, a telefonom lemerült, nemrég értem haza, és muszáj volt ennem, mert úgy éreztem, éhen halok – felelte Sára.

– Hiányzol. Alig várom, hogy lássalak végre, és még két hét... – sóhajtotta Henrik.

– Igen...

– Valami baj van? – Henrik hangja ijedtté vált.

– Henrik, én már mondtam neked, hogy ez így nem mehet tovább. Ki akarnak rúgni a munkahelyemről, nem alszom, mert fél éjszaka veled beszélgetek, minden hónapban elköltök egy csomó pénzt

arra, hogy valahol tudjunk találkozni három éjszakára. Szerinted ezt meddig tudjuk csinálni?

– Szeretlek – hangzott a válasz.

– Én is, de nekem ez nem fog menni. És most aludnom kell, holnap korán kelek.

– Menj, édes, álmodj szépeket – a férfi hangja ismét búgóra váltott. – Két hét, és újra szeretkezhettek veled. Jó éjt.

Cuppogó hangok hallatszottak a kagylóból, amikor Sára letette. A búcsúzáskor egy rándulást érzett a gyomrában, és elöntötte a forróság. A férfival szeretkezni olyan érzés volt, mintha a súlytalanság állapotában lebegne valahol az ég és a föld között, és közben a tenger hullámai nyaldosnák a testét. Úgy csattantak egymásnak a határszéli panzióban egy évvel ezelőtt, miközben a fejük fölött NATO-bombázók húztak el Belgrád felé, mintha mindig ismerték volna egymást. Pedig csak néhány órával korábban találkoztak.

1999. március 24-én este fél hét körül „Rock and roll” parancsszóra indultak útjukra a Magyarország légterében gyülekező NATO-vadászbombázók. Ez a jelszó egy *Magic* névre keresztelt gépről érkezett, és megnyitotta a közel két és fél hónapig tartó légi hadműveleteket Jugoszlávia ellen. Miután a bevetésre váró pilóták nyugtázták a parancsot, gépük orrát Belgrád felé fordították, majd rövidesen erős légelhárító tevékenységről számoltak be a központ-

nak. Küldetésüket ennek ellenére sikeresen teljesítették: közel száz célpontot támadtak Szerbia egész területén, és óriási pusztítást vittek végbe. „Feladat végrehajtva” – adták hírül néhány órával később a pilóták, majd bombázóikkal visszatértek a németországi Ramstein melletti támaszpontra. Később ezek a rövid párbeszéddek állandósultak a magyar légtérben.

Sára egy budai panellakásban töltötte a támadások első éjszakáját, Iván nevű barátja társaságában, aki hatéves kora óta megrögzött rádióamatőr volt. A felesége a nappaliban aludt, Iván pedig egymás után főzte a kávékat kettőjüknek, hogy ők ketten viszont el ne aludjanak: egyetlen percet sem akart elmulasztani a történelmi napon.

– Hallod? Elképesztő – mondogatta csillogó szemmel, miközben Sára a földön kuporgott, és időnként elkapott egy-egy szófoszlányt a rádió adó-vevő folyamatos sístergéséből.

Kétórányi alvás után már egy vonaton zötykölődött a déli határszél felé. Bár arról szóltak a hivatalos nyilatkozatok, hogy a nyugati nagyhatalmak nem terveznek szárazföldi hadműveleteket, mégis a határ menti Ásotthalmon már előző nap határवादás századok vonultak hosszú menetoszlopokban a szerb határ felé. A lakosok között kitört a pánik, a környező falvak polgármesterei telefonálni és nyilatkozni kezdtek, így Sára fogta az útlevelét, begyűrt két bugyit, két pólót és egy fogkefét a táskájába, és

odautazott. Vargát már csak a vonatról hívta fel. A férfi először őrjöngött, amiért Sára nem kérte az engedélyét, majd emlékeztette, hogy ő a gazdasági rovat munkatársa, és lecsapta a telefont. Amikor egy perccel később Nádasi Zoltánnal, a hétvégi melléklet szerkesztőjével együtt visszahívták, már arról beszélt, hogy menjen át Szerbiába, és készítsen egy nagy riportot szombatra.

– Pénzed van, picinyem? – kérdezte Varga aggódva. – Vigyázz magadra nagyon. Utánad küldünk egy fotóst!

Mire azonban két nappal később Szabolcs, a lap egyik legígéretesebb, feltörekvő fiatal fotósa megérkezett, Sárának már megvolt a sztori és megvolt Henrik is. A nemzetközi fotóügynökségnek szabadúszóként dolgozó svéd fiú Belgrádból vonatozott a magyar határhoz. Csak néhány órával érkezett később, mint Sára. Szerb feleségét és féléves kislányát vonatra tette, hogy azok a Horvátországban lakó rokonoknál vészeljék át a háborút.

– Amikor szétbombáznak mellettünk egy országot, én a falu polgárait felnőtt embereknek tekintem. Joguk van az igazsághoz, nem akarom őket hazugságokkal nyugtatgatni – szónokolta éppen Fodorné Magyar Mária Sárának, amikor Henrik belépett a polgármesteri irodába.

– Nem kell rögtön farkast kiáltani – dörögte a bajsza alatt a jegyző, Sára pedig jegyzetelt. A vaku villanására nézett fel.

– Excuse me – mosolygott esetlenül a magas, vékony fiú. Kis, kerek szemüveget viselt, fejét csaknem kopaszra borotválta. Sárának elsőként az tűnt fel, hogy milyen hihetetlenül vékony ujjai vannak. Zavartan dobolt a fényképezőgépén. – Does anybody speak English?

– Segíthetek? – kérdezte a lány.

– Tolmácsolnál nekem? Henrik Kallander vagyok, a SIDA nevű nemzetközi fotóügynökségnek dolgozom – nyújtotta a kezét a fiú. Puha és finom volt az érintése. Jóképűnek nem volt nevezhető, Sára mégis úgy érezte, mintha megtelt volna körülöttük elektromossággal a levegő. Néhány órával és néhány csapnivalóan rossz helyi sörrel később a polgármesteri hivatal otthonosnak nem nevezhető vendégszobájában szeretkeztek. Az ajtótól alig értek el az ágyig, szó nélkül tépték le egymásról a ruhát, és vadul egymásnak estek. Hajnalban aludtak el, de reggel, mielőtt elindultak volna a szomszédos faluba, ismét szeretkeztek. A jegyző autójával járták végig a határ menti falvakat, majd másnap átmentek Szerbiába. Amikor nem dolgoztak, akkor szeretkeztek az autóban, az út mentén, a falusi kocsmá vécéjében, és szeretkeztek éjszaka alvás, helyett is.

– Nő vagyok – mondta Henrik a második együtt töltött estéjük után. – És van egy kislányom is, itt a fotója. – Sárára egy pufók csecsemő nézett a képről, akit egy fekete hajú, egzotikus szépségű nő tartott a karjában. A lány nem szólt semmit.

– Szeretlek – mondta Henrik nagy sokára. – Már akkor szerettelek, amikor beléptem a polgármesteri hivatal ajtaján és először megláttalak.
Így kezdődött.